

دُعای ابو حمزہ ثمالی

باترجمہ فارسی
غلامعلی حداد عادل

عنوان قراردادی : دُعای ابوحمزه ثمالی. فارسی - عربی.
عنوان و نام پدیدآور : دُعای ابوحمزه ثمالی / با ترجمه فارسی غلامعلی حدّاد عادل.
مشخصات نشر : تهران: دفتر نشر فرهنگ اسلامی، ۱۳۹۹.
مشخصات ظاهری : ۱۳۲ ص. ۱۴/۵ × ۲۱/۵ س.م.
شابک : 978-964-430-803-1

وضعیت فهرست‌نویسی: فیبا
موضوع : دُعای ابوحمزه ثمالی
موضوع : *Prayer of Abu-Hamzeh Samali
موضوع : دعاهاى ماه رمضان
موضوع : *Prayers of Ramadan
شناسه افزوده : حدّاد عادل، غلامعلی، ۱۳۲۴ - مترجم.
شنا: افزوده : Haddad Adel, Gholam Ali
شناسه افزوده : دفتر نشر فرهنگ اسلامی
شناسه افزوده : Islamic Culture Broadcasting Institute
رندي كرده : BP۲۶۸/۰۴۱
رده‌بندی دیویی : ۲۹۷/۷۷۴
شماره کتابشناسی ملی : ۶۱۲۸۰۳۳

دفتر نشر فرهنگ اسلامی

دُعای ابوحمزه ثمالی

با ترجمه فارسی: غلامعلی حدّاد عادل

چاپ اول: اردیبهشت سال ۱۳۹۹

این کتاب در ۲۰۰۰ نسخه در چاپخانه عروج، لیتوگراف، چاپ، صحافی شد.

شابک: ۱ - ۸۰۳ - ۴۳۰ - ۹۶۴ - ۹۷۸

بها: ۱۹۰۰۰ تومان

حق چاپ برای ناشر محفوظ است.

دفتر مرکزی: پاسداران، میدان هروی، خیابان شهید افتخاریان، کوچه مریم، پلاک ۲۱

تلفن: ۰۲۲۹۳۶۱۴۰ - ۰۲۲۹۴۰۵۴۰ نمایر: ۰۲۲۹۵۶۴۰۱ کد پستی: ۱۶۶۹۷۴۷۴۱۴

مدیریت پخش و توزیع: تهران، خیابان فردوسی جنوبی، روبه‌روی فروشگاه شهر و روستا، بن‌بست هنر، بن‌بست

اول، پلاک ۵ و ۴ - تلفن: ۰۳۳۱۱۲۱۰۰ - ۰۳۳۱۱۴۲۸۸

فروشگاه‌ها و مراکز پخش

■ فروشگاه شماره یک: تلفن: ۰۶۴۴۶۹۶۸۵

■ فروشگاه شماره سه: تلفن: ۰۲۲۸۵۵۱۶۴

■ نشانی الکترونیک: www.daftarnashr.com ■ پست الکترونیک: print@dnfpub.com

■ پیامک: ۰۳۰۰۴۸۵۰

خواهشمند است نظرات خود را درباره این کتاب با ذکر نام آن به صورت پیامک ارسال فرمایید.

این کتاب با کاغذ حمایتی منتشر شده است.

بسم الله الرحمن الرحيم

پیشگفتار

دعا به عالم بین و دیداری و به ارتباط میان انسان و خدا تعلق دارد. رابطه و نسبت میان انسان و خدا شباهتی به رابطه انسان با انسان های دیگر ندارد. خدا فردا برای قادر مطلق و مستبدی نیست که در جاده ای یک طرفه یکسره و بی وقفه صادر کند یا قضا و قدر خویش را بی وقفه و بی تغییر جاری سازد و بندگان، مانند رعایایی بی اراده، به رغم میل خویش، محکوم به او می باشند بی آنکه به درگاه او راهی داشته باشند. بندگی بردگی نیست. چنین تصویری از خدا به شاهان خودکامه بیشتر می برآزد تا به خدای «ایمان اله» رابطه خدا با انسان یا انسان با خدا، که از آن به «ولایت» نیز تعبیر می شود، در فضا و در بستر مفهوم «رحمت» و «مهربانی» تعریف می شود و معنا پیدا می کند. بی جهت نیست که، از میان همه اسماء و صفات الهی، بر نام های «رحمان» و «رحیم» و صفت «رحمت» و

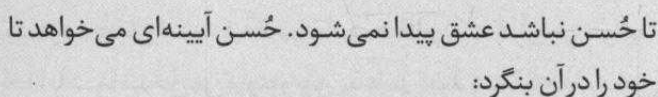
اسم «رب» که مخصوصاً حاکی از توجّه و عنایت معبود و معشوق به دعاکننده است تأکید می‌شود تا آنجا که در عبارت کلیدی «بسم الله الرحمن الرحيم» از میان همه اسماء و صفات الله - که ذات مستجمع جمیع کمالات است - تنها از صفت رحمت، آن هم دو بار پی در پی، با سه «ه» است. زمینه پیوند خدا و انسان مهربانی و لطف و عنایت و «امت» است. می‌دانیم که مهربانی رابطه‌ای دوسویه است، چنان که عارف و ربه سر و شایسته دل، بابا طاهر، گفته است: «چه خوش بی مهربونی هر دو، ربه» حافظ می‌گوید:

گفت هر آن که معشوق نگسلد پیوند
نگاه دار، بسته تا نگه دارد

رحمت و مهر و محبت، که در عرفان از آن «عشق» تعبیر می‌شود، هم گشاینده معمای هستی‌شناسانه رابطه خدا و انسان و هم رمزگشای معمای معرفت‌شناسانه این رابطه است. بچه سبب ایجاد ماسوی الله شده تابش «پرتو حُسن» الهی بوده است:

درازل پرتو حُسن ز تجلی دم زد
عشق پیدا شد و آتش به همه عالم زد

نکورو تاب مستوری ندارد

ببندی در، زروزن سر برآرد

كُنْتُ خِزَامًا خَفِيًّا، فَأَحْبَبْتُ أَنْ أُعْرِفَ، فَخَلَقْتُ الْخَلْقَ
لِكَيْ أُعْرِفَ

من گنجی پنهان بودم، هست می‌داشتم که شناخته شوم. پس آفریدگان را با فردم تا شناخته شوم.

دعا علامتی است که از جانب عشق، به شأن دوستداری و عشق ورزی، به سوی معشوق الهی فرستاده می‌شود تا ثابت شود که مهربانی دوسویه و از هر دو سوست. دعا روشن کردن چراغی است در سراج دل تا نور آن به آسمان رسد. دعا بیان شوق رابطه عاشق است و پاسخی به لطف و رحمت الهی است که به صورت طالب تقاضا ظاهر می‌شود.

خداوند از انسان نخواسته است که فقط شنوندهٔ سخنان او باشد بلکه دوست دارد انسان هم متقابلاً سخن بگوید تا خدا آن سخن را

بشنود. چنین است که فرموده‌اند: هنگامی که قرآن می‌خوانید خدا با شما سخن می‌گوید و چون دعا می‌کنید شما با خدا سخن می‌گویید و نیز گفته‌اند که «قرآن دعای نازل است و دعا قرآن صاعد». قرآن دعایی است که از آسمان به سوی انسان فرود می‌آید و دعا از زمین به آسمان بالا می‌رود.

دعا: دوست دارد بندگان او را به دعا بخوانند و از او چیزی خواهند خواستند را اجابت کند؛ بهتر است این حقیقت را از زبان امیرالمؤمنین علیه السلام در دعای مشلول بشنویم. آن حضرت در بخشی از این دعا که در شش درخشان از مضامین عالی توحیدی و معنوی و الگوی والا است، می‌فرماید:

وَأَسْأَلُكَ بِأَسْمَائِكَ، بِحُسْنِي الَّذِي نَعَتَهَا فِي كِتَابِكَ
فَقُلْتُ: «وَاللَّهِ الْأَسْمَاءُ الْخُسَىٰ... بِهَا» (اعراف، ۱۸۰)
وَقُلْتُ: «أَدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ» (اعراف، ۶)
وَقُلْتُ: «وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي ذَرْني قَائِمًا أُجِيبُ
دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ» (بقره، ۱۸۶)
وَقُلْتُ: «يَا عِبَادِي الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ
لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ
هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ» (زمر، ۵۳)

